

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **P. K.**
zastoupeného advokátem JUDr. Radimem Charvátém, Ph.D., LL.M.,
se sídlem Lidická 51, 602 00 Brno

proti

žalovaný: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31. 1. 2019,
č. j. PUV 2013-27330/D18089814/2018-ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31. 1. 2019, č. j. PUV 2013-27330/D/18089814/ 2018/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo na základě žalobcem podaného rozkladu potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 8. 2018, č. j. PUV 2013-27330/D002944/2013/ÚPV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu (dále jen „s. ř.“) zastaveno řízení o přihlášce užitného vzoru

sp. zn. PUV 2013-27330 ze dne 23. 6. 2004 (dále též „příhláška užitného vzoru“) s názvem „*Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu*“, jejímž přihlašovatelem byl žalobce, a to se čtyřmi nároky na ochranu v následujícím znění:

1. *Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu, obsahující mikroprocesor (A) sázkového terminálu a modul (B) napájení a datového zabezpečení, jenž zahrnuje blok (2) přepětové ochrany propojený se zdrojem (1) napětí a záložním zdrojem (3) napětí a dále blok (4) přenosu dat propojený přes komunikační síť (5) s centrálou (6) sázkové společnosti, vyznačující se tím, že alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), zahrnující datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, je propojeno s mikroprocesorem (A) samoobslužného sázkového terminálu, přičemž uživatelské rozhraní (C) tvoří samostatnou část samoobslužného sázkového terminálu.*
 2. *Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) dále obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, zařízení (10) pro příjem, a/nebo výdej hotovosti a zařízení (11) pro vystavení dokladu, které jsou připojeny k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu.*
 3. *Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu podle kteréhokoliv z předcházejících nároků, vyznačující se tím, že k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu je dále připojen modul (D) periferních zařízení a modul (E) obsluhy, který obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, datový displej (7), zařízení (8) pro zadávání dat, zařízení (13) pro tisk z datových sestav a zařízení pro vystavení dokladu (11).*
 4. *Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) tvoří počítač (G) s mikroprocesorem (F), který dále obsahuje datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, přičemž je propojen s mikroprocesorem (A) sázkového terminálu.*
2. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že technické řešení, které je chráněno užitným vzorem č. 19397 na základě skončeného řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676, jehož přihlašovatelem byl žalobce, je totožné s technickým řešením obsaženým v předmětné přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330. Předmět obou řízení byl shodný, stejně jako přihlašovatel. Vzhledem k tomu, že o totožné věci již bylo rozhodnuto v řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676, a to tak, že žalobci bylo přiznáno právo na ochranu užitným vzorem č. 19397, byla tím vytvořena překážka věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*) zakotvená v § 48 odst. 2 s. ř. Skutečnost, že přihláška užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 byla odbočena z národní přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 a přihláška užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 byla odbočena z evropské patentové přihlášky č. 04738456.5 (EP 1817754), na tom nic neměnila, jelikož pro překážku *rei iudicatae* je podstatná totožnost předmětu řízení, kterým je shodné technické řešení a totožnost účastníka řízení, kterým byl v obou případech shodný přihlašovatel – žalobce. Na základě shora uvedeného bylo rozhodnuto, že přihláška užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 je z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté zjevně právně nepřípustná, načež bylo rozhodnuto o zastavení řízení.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě rozklad, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl a rozhodnutí správního orgánu I.

stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval námitkami žalobce uvedenými v rozkladu. V rámci jejich vypořádání předně uvedl, že správní orgán I. stupně respektoval právní názor rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8 A 182/2013-34, kterým byl vázán. Soud se v uvedeném rozsudku zabýval podmínkami, jejichž naplnění bylo nutné pro vytvoření překážky věci pravomocně rozhodnuté, a konstatoval, že vzhledem ke kumulativnímu splnění těchto podmínek dospěl žalovaný ke správnému závěru o zastavení řízení o předmětné přihlášce užitného vzoru, avšak namísto ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) s. ř. měl správní orgán řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř.

4. Žalovaný ověřil, že evropskou patentovou přihláškou č. 04738456.5, z níž byla přihláška užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 odbočena, vstoupilo do své regionální fáze řízení o mezinárodní patentové přihlášce PCT/CZ2004/000036 podané dne 23. 6. 2004 a dovolávající se práva přednosti z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 o názvu „*Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu*.“ Právo přednosti vynálezu požívá také užitný vzor č. 19397 o názvu „*Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu*.“ Žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatoval, že ze shodného práva přednosti uvedených relevantních dokumentů a předmětné přihlášky užitného vzoru vyplývá shodnost chráněného předmětu podle užitného vzoru č. 19397 s předmětem ochrany nárokováného přihláškou užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330. Stanovisko žalobce, že národní česká přihláška vynálezu a evropská patentová přihláška zakládají samostatná práva, a jde tedy o rozdílné právní tituly, nemělo na totožnost nárokováného předmětu ochrany vliv. Totožnost předmětu ochrany byla zřejmá již z prostého porovnání prvního nezávislého nároku na ochranu předmětné přihlášky užitného vzoru s prvním nárokem na ochranu užitného vzoru č. 19397 (sp. zn. PUV 2008-20676), jejichž text je shodný. Ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. se tudíž jednalo o shodné právo.
5. Žalovaný dále uvedl, že zákon č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o užitných vzorech“) dvojí ochranu jednoho technického řešení sice explicitně nezapovídá, v kontextu některých ustanovení však ze zákona o užitných vzorech nemožnost dvojí ochrany téhož technického řešení formou užitného vzoru přímo a jednoznačně vyplývá [např. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o užitných vzorech]. Ustanovení § 10 zákona o užitných vzorech uvádí, že přihláška užitného vzoru může být podána (podle vlastního uvážení přihlašovatele) po dobu až 10 let, pakliže pro stejné technické řešení požádal již dříve v České republice o udělení patentu, tj. po dobu nejdéle 10 let od podání přihlášky vynálezu. Na jednu stranu má tedy přihlašovatel k takzvanému odbočení poměrně dlouhé časové období, na druhou stranu ovšem ustanovení § 10 zákona stanoví podání jediné přihlášky užitného vzoru, nikoliv opakované odbočování, o které usiloval žalobce v dané věci. Skutečnost, že smyslem ustanovení § 10 zákona o užitných vzorech je pouze jedno odbočení z přihlášky vynálezu na přihlášku užitného vzoru, je konzistentní s účinky užitného vzoru ve smyslu § 12 zákona o užitných vzorech, který poskytuje majiteli chráněného technického řešení monopol. Již z podstaty účinků užitného vzoru může být na základě odbočení z přihlášky vynálezu zapsán do rejstříku pouze jeden užitný vzor, přihlášky dalších odbočených užitných vzorů s totožným právem přednosti potom již do rejstříku zapsat nelze.
6. Žalobce se v dané věci pokusil interpretovat ustanovení čl. 66 ve spojení s čl. 140, resp. čl. 139 Evropské patentové úmluvy [sdělení Ministerstva zahraničních věcí o přístupu

České republiky k Reviznímu aktu Úmluvy o udělování evropských patentů (Evropské patentové úmluvy) č. 86/2007 Sb. m. s. (dále jen „Evropská patentová úmluva“) tak, že evropské patenty jsou v České republice údajně běžně chráněny i přes případně udělený národní patent. Tato jeho mylná interpretace je však v rozporu nejen se smyslem ochrany vynálezů a technických řešení formou patentu a užitého vzoru, ale i se samotnými zákonnými ustanoveními, na které žalobce poukazoval. Analogické patentové právo totiž v § 35 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „patentový zákon“) explicitně stanovuje, že na shodný vynález může být udělen jen jeden patent. Ustanovení § 35e patentového zákona potom zakazuje dvojí ochranu národním a evropským patentem se stejným právem přednosti. Případná dvojí ochrana téhož vynálezu se v takovém případě eliminuje tak, že se národní patent v rozsahu, ve kterém se shoduje s evropským patentem, stává neúčinným, resp. nenabývá účinku podle ustanovení § 11 odst. 2 patentového zákona v rozsahu, ve kterém se shoduje s evropským patentem, a to bez ohledu na totožnost či odlišnost osoby přihlašovatele či majitele. Uvedený zákaz dvojí ochrany na území České republiky koresponduje s ustanovením článku 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy, v jehož smyslu si každý smluvní stát může stanovit, zda poskytne ochranu oběma přihláškám, resp. oběma patentům se stejným dnem vzniku práva přednosti či nikoliv. Česká republika jako smluvní stát Evropské patentové úmluvy dvojí ochranu neposkytuje, dvojí ochrana evropským patentem a národním patentem je ustanovením § 35e patentového zákona znemožněna.

7. Článek 139 odst. 1 a 2 Evropské patentové úmluvy se týká režimu posuzování evropské patentové přihlášky nebo evropského patentu z hlediska starších práv ve vztahu k národní patentové přihlášce nebo národnímu patentu, přičemž pojem starší právo ve smyslu článku 54 odst. 3 Evropské patentové úmluvy (analogicky s ustanovením § 5 odst. 3 patentového zákona) zahrnuje část relevantního stavu techniky pro posuzování novosti jako jedné z podmínek patentovatelnosti. V dané věci se ovšem nejednalo o přihlášku vynálezu, ale o přihlášku užitého vzoru, jejíž zápisná způsobilost se z hlediska starších práv neposuzuje. Ustanovení článku 139 odst. 1 a 2 Evropské patentové úmluvy tedy žalovaný považoval pro danou věc za irelevantní.
8. Článek 66 Evropské patentové úmluvy stanoví rovnocennost podání evropské patentové přihlášky a přihlášky vynálezu národní cestou včetně případného práva přednosti uplatněného pro evropskou patentovou přihlášku. Přiznání práva přednosti ode dne 30. 6. 2003 je u předmětné přihlášky užitého vzoru v souladu s ustanovením čl. 66 Evropské patentové úmluvy, nicméně z národní přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 s tímto právem přednosti již bylo na přihlášku užitého vzoru odbočeno a užitný vzor č. 19397 byl zapsán do rejstříku užitných vzorů.
9. Žalovaný dále uvedl, že případné změny evropské patentové přihlášky, v níž byla požadována ochrana pro Českou republiku, na přihlášku užitého vzoru, se týká ustanovení § 9 odst. 3 zákona o užitných vzorech, které v poslední větě stanoví, že pro uplatnění práva přednosti se obdobně použije odst. 2 téhož ustanovení, podle něhož uplatnění práva přednosti vyplývá z Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví [vyhláška ministra zahraničních věcí o Pařížské úmluvě na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června

1934, v Lisabonu dne 31. října 1958 a ve Stockholmu dne 14. července 1967 č. 64/1975 Sb. (dále jen „Pařížská úmluva“)]. Ustanovení článku 4 odst. A.-(1) Pařížské úmluvy upravuje dopad přihlášky podané v jedné z unijních zemí na řízení o přihlášce totožného obsahu v jiné unijní zemi Pařížské úmluvy, nikoliv tedy v té zemi, v níž bylo prvním podáním přihlášky právo přednosti založeno. Ve smyslu článku 4 odst. A.-(1) Pařížské úmluvy by tedy bylo možno prioritu z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 požívat pro podání přihlášky užitného vzoru v jiných unijních zemích Pařížské úmluvy, nikoliv však pro odbočení v České republice.

10. Pařížská úmluva jako základní mezinárodní úmluva týkající se ochrany průmyslového vlastnictví vychází z premisy monopolu průmyslového práva na území jednotlivých unijních zemí. Obsah ustanovení § 35e patentového zákona znemožňujícího dvojí ochranu národním a evropským patentem se stejným právem přednosti je zjevně s článkem 4 Pařížské úmluvy konzistentní.
11. Pokud žalobce v odůvodnění rozkladu s odkazem na Listinu základních práv a svobod uváděl, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, zatímco každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, žalovaný k tomu konstatoval, že tato jeho argumentace směřuje soukromoprávní preference fyzické osoby přihlašovatele s veřejnoprávním charakterem ochrany průmyslových práv, jejichž institutem je i ochrana technických řešení formou užitného vzoru. Subjektivní soukromá práva žalobce zákon o užitných vzorech nijak neomezuje a zejména mu neukládá, aby z výše uvedené evropské patentové přihlášky znovu odbočoval na přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, jestliže již byl na totožné technické řešení zapsán užitný vzor č. 19397. Pokud tak žalobce na základě svých osobních preferencí a z vlastní vůle učinil, bylo na správním orgánu, v jehož gesci je průzkum zápisné způsobilosti přihlášek užitných vzorů a jejich případný zápis do rejstříku, aby řízení o takové přihlášce užitného vzoru ukončil zastavením, a tím zamezil nezákonnému zápisu dalšího užitného vzoru na totožné technické řešení.
12. V souladu se zásadou zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 s. ř. je správní úřad vázán toliko zákony, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, přičemž v dané věci náleží k takovým mezinárodním smlouvám jak Pařížská úmluva, tak také Evropská patentová úmluva. Jinými slovy shrnuto, se žalobcem bylo možno souhlasit v tom, že z evropské patentové přihlášky lze odbočit na národní přihlášku užitného vzoru. Na překážku zápisu užitného vzoru do rejstříku v dané věci potom není okolnost, že žalobce odbočil z evropské patentové přihlášky, ale skutečnost, že mu již totožné právo bylo zapsáno v dřívějších řízeních. V této souvislosti žalovaný zrekapituloval, že první (z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824) odbočenou přihláškou užitného vzoru byla přihláška užitného vzoru sp. zn. PUV 2003-14431 ze dne 9. 7. 2003, na jejímž základě byl dne 8. 9. 2003 do rejstříku zapsán užitný vzor č. 13650. Na základě druhého odbočení z této přihlášky vynálezu dne 15. 12. 2008 pak byl do rejstříku dne 9. 3. 2009 zapsán výše uváděný užitný vzor č. 19397 sp. zn. PUV 2008-20676. Zápis dvou užitných vzorů do rejstříku odbočených žalobcem z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 bylo nedopatření ze strany správního orgánu I. stupně zapříčiněné zejména velkým časovým odstupem mezi odbočením na první přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2003-14431 v roce 2003 a na další přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 až v roce 2008 při

absenci vhodných monitorovacích opatření. V době podání nyní projednávané přihlášky užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 ovšem již správní orgán I. stupně takovými opatřeními disponoval. Tato monitorovací opatření byla do systému evidence přihlášek vynálezů a užiténých vzorů implementována na základě požadavku zástupce veřejného ochránce práv, který vyplynul z jeho šetření ve věci podnětu žalobce, aby byl maximálně naplněn smysl ustanovení § 2 odst. 4 s. ř.

13. žalovaný uzavřel, že správní řád vykládá překážku věci pravomocně rozhodnuté v tom smyslu, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Byl-li tedy výsledkem odbočení přihlášky užitého vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 zápis užitého vzoru č. 19397 do rejstříku užiténých vzorů na shodné technické řešení, jednalo se o přiznání téhož práva, jaké nyní nárokuje předmětná přihláška užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, a to pro stejnou osobu přihlašovatele, kterou je žalobce. Na základě shora uvedeného žalovaný konstatoval správnost postupu správního orgánu I. stupně, a proto prvostupňové rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

14. V **prvním žalobním bodě** žalobce namítl, že nebyla naplněna ani jedna podmínka pro zastavení řízení podle § 48 odst. 2 s. ř.
15. Pokud žalovaný tvrdil, že smyslem § 10 zákona o užiténých vzorech je pouze jedno odbočení z přihlášky vynálezu na přihlášku užitého vzoru, což má být konzistentní s účinky užitého vzoru ve smyslu § 12 zákona o užiténých vzorech, žalobce tomu oponoval tvrzením, že ze zmíněných ustanovení nic takového nevyplývá a tento závěr žalovaného v nich nemá oporu. K takovému závěru nelze dojít ani výkladem § 10 zákona o užiténých vzorech, ani odkazem na § 12 zákona o užiténých vzorech, neboť účinkem užitého vzoru (patentu) není nějaké oprávnění, které může svědčit toliko jedné osobě. Zápisem užitého vzoru do rejstříku majiteli nevzniká žádné pozitivní monopolní právo využívat dané technické řešení, ale pouze právo negativní – záповědní, které může svědčit vícero subjektům zároveň, a to i s rozdílným právem přednosti.
16. Argument žalovaného opírající se o § 17 odst. 1 písm. b) zákona o užiténých vzorech svědčí ve prospěch žalobce, jelikož umožňuje vymazat užiténý vzor pouze na základě užitého vzoru s dřívějším právem přednosti. Z toho *a contrario* vyplývá, že nelze vymazat užiténý vzor na základě užitého vzoru se stejným nebo dokonce pozdějším právem přednosti.
17. V případě registrace několika odbočených užiténých vzorů tak jejich potenciálním různým majitelům vzniká záповědní právo, a to i navzájem. Jejich vzájemný vztah, jakož i vztah k původnímu majiteli odbočených užiténých vzorů si tito mohou upravit soukromě, avšak možné negativní důsledky z tohoto plynoucí nepřísluší řešit žalovanému ve správním řízení. Žalobce s odkazem na čl. 2 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod konstatoval, že žalovaný při rozhodování v dané věci překročil svoji zákonem stanovenou pravomoc. Na podporu výše uvedeného poukázal na možnost souběžné přihlášky a registrace jednoho technického řešení v tentýž den prostřednictvím přihlášky vynálezu a přihlášky užitého vzoru. Žalovaný v těchto případech přiznává obě průmyslová práva bez toho, aby pozdější řízení zastavil s odkazem na ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. a odůvodněním, že téže osobě již bylo z téhož důvodu přiznáno totéž právo.

18. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce namítl, že žalovaný pochybil tím, že na přihlášku užitého vzoru odbočenou z evropské patentové přihlášky aplikoval pouze české právní předpisy, aniž by reflektoval ustanovení čl. 66 ve spojení s čl. 140 a čl. 139 Evropské patentové úmluvy. Uvedl, že v případě odbočení na přihlášky užiténých vzorů sp. zn. PUV 2003-14131 a sp. zn. PUV 2013-27330 nešlo o řízení o přiznání téhož práva ani o řízení z téhož důvodu. Základem odbočené přihlášky užitého vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 totiž byla přihláška vynálezu sp. zn. PV 2003-1824, zatímco základem odbočení na přihlášku užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 byla evropská patentová přihláška č. 04738456.5 (EP 1817754). Podle žalobce zakládá národní (česká) přihláška vynálezu a evropská patentová přihláška samostatná práva a jde o rozdílné zdroje práv (právní tituly).
19. Evropská patentová přihláška je podle čl. 66 ve spojení s čl. 140 Evropské patentové úmluvy rovnocenná jako národní přihláška užitého vzoru. Hovoří-li Evropská patentová úmluva o rovnocennosti, je zřejmé, že mezi evropskou patentovou přihláškou a přihláškou národní nejde o totožnost. Z původní přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 již nebylo možné z důvodu uplynutí lhůty dle ustanovení § 10 zákona o užiténých vzorech odbočit a data podání užiténých vzorů odbočených z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 a užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 byla rozdílná.
20. Odvození priority z národní přihlášky vynálezu pro evropskou patentovou přihlášku dle názoru žalobce na samostatnosti těchto právních titulů nic nemění. Priorita totiž nesouvisí s právním titulem, z něhož se pak odbočuje na přihlášku užitého vzoru. Pokud národní přihlášce vynálezu a přihlášce evropského patentu svědčí stejné prioritní datum, neznamená to, že by mělo jít o totožná práva, jejichž právní osud by tímto byl nějak spjat, nebo že by tímto byly tyto přihlášky sjednoceny. Uplatnění tohoto práva znamená, že na následující patentové přihlášky podané v zahraničí nebo v regionálních orgánech se hledí jako na podané ke dni podání původní patentové přihlášky. Priorita tedy toliko určuje, k jakému dni se v zápisném (ale spíše výmazovém) řízení posuzuje splnění podmínky vynálezecké činnosti, resp. odborné dovednosti v případě užiténých vzorů či vzniku práva předchozího uživatele. Právo k odbočenému užitému vzoru je založeno jeho zápisem do rejstříku ke dni podání přihlášky. Už jen v této skutečnosti je evidentní rozdílnost mezi užiténým vzorem č. 19397, který byl udělen na základě odbočení přihlášky užitého vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824, a užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330. Obdobně lze odkázat na čl. 124 Evropské patentové úmluvy, jež rovněž vychází z možné existence evropské a národní přihlášky chránící totožné řešení.
21. Potvrzení ohledně rozdílnosti zdrojů práv (právních titulů) spatřuje žalobce i ve znění článku 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy, který se dle čl. 140 téže úmluvy použije přiměřeně i pro užité vzory. Citované ustanovení dává smluvním státům možnost poskytnout dvojí ochranu národním i evropským patentem (*tzv. double patenting*). Jde o situaci, kdy by na stejný vynález stejného přihlašovatele byl udělen národní i evropský patent účinný v téže zemi se stejným datem práva přednosti.
22. Pokud by práva z národního i evropského patentu představovala shodná práva, nebylo by nutné tuto situaci upravovat. Článek 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy je jasným důkazem rozdílnosti národního a evropského patentu. Článek 139 Evropské patentové úmluvy výslovně počítá jak u patentů, tak přiměřeně u užiténých vzorů (čl. 140 Evropské patentové úmluvy) s existencí starších práv a práv vzniklých ve stejný den, a taky jasně

stanoví, jak se musí i podle čl. 66 Evropské patentové úmluvy k takovým právům přistupovat, přičemž vyloženě zmiňuje práva z národní přihlášky a práva z evropské přihlášky. Tím smluvním státům předkládá dvě možnosti, jak s takovými právy nakládat a jak takovou případnou situaci řešit. Buď budou v platnosti oba zdroje práva, případně, pokud to národní zákony umožní, můžou se práva z národní přihlášky, řečeno slovy patentového zákona, stát neúčinnými. V žádném případě však citovaná ustanovení neumožňují neuznat práva z evropské přihlášky kvůli existenci práv národních.

23. Rovněž z ustanovení § 35e odst. 1 patentového zákona lze dle mínění žalobce dovodit rozdílnost evropského patentu a národního patentu jakožto zdrojů práv. Toto ustanovení dopadá na situaci, kdy by v České republice měl účinky evropský a současně národní patent. Pokud by šlo o totéž právo, nebylo by nutné tuto situaci nijak upravovat. Zákonodárce však využil možnosti dle čl. 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy a tento souběh upravil tak, že vyloučil dvojí ochranu prostřednictvím neúčinnosti národního patentu v rozsahu, ve kterém se shoduje s evropským patentem.
24. Zákonodárce však naopak, ač tak mohl učinit, úpravu ve smyslu čl. 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy nepromítl do zákona o užitných vzorech. Jedná se o jednu z řady rozdílností mezi právní úpravou těchto dvou předmětů průmyslového vlastnictví. O těchto rozdílech se výslovně zmínil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 9 As 37/2008-153, ve kterém uvedl, že „[r]ozdílů mezi vynálezem a užitným vzorem (který bývá někdy označován jako tzv. „malý patent“) je však relativně mnoho a tyto rozdíly se týkají nejen stupně invenční úrovně příslušného technického řešení, podmínek, rozsahu a doby trvání ochrany, ale rozdílnosti lze vysledovat i v samotném řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví. (...) Pro řízení ve věcech užitných vzorů, jakkoli se jedná o velmi příbuznou materii a oba právní předpisy, tj. zákon o užitných vzorech a patentový zákon, jsou vystavěny na podobném principu, tak nelze dovodit plošnou subsidiaritu zákona o vynálezech.“ Žalovaný proto nebyl za užití analogie oprávněn argumentovat ustanovením § 35 patentového zákona v neprospěch žalobce.. I kdyby se jednalo o totožné právo, žalovaný pochybil, pokud řízení o předmětné přihlášce užitného vzoru zastavil, jelikož zákon o užitných vzorech existenci více shodných užitných vzorů se stejným právem přednosti nezakazuje.
25. Stran odkazu žalovaného na § 35e patentového zákona žalobce zdůraznil, že ustanovení § 35e odst. 1 patentového zákona hovoří o neúčinnosti, nikoliv o nemožnosti souběžné existence. Žalovaný též nedostatečně odůvodnil, jak žalobce pouhým podáním své žádosti o registraci užitného vzoru z evropské patentové přihlášky kumulativně naplnil všechny podmínky k postupu podle § 48 odst. 2 správního řádu. Žádný užitný vzor odbočený z evropské patentové přihlášky ve prospěch žalobce nikdy zapsán nebyl, žalobce nikdy předtím o jeho udělení nežádal, neexistuje ani totožnost práva, které plyne z užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 s jakýmkoliv starším právem nebo právem, které by vzniklo ve stejný den, jako je den podání evropské patentové přihlášky. To plyne i z toho, že právo z evropského patentu je chráněno ode dne podání jeho přihlášky a je rovnocenné právu z národního patentu (viz čl. 66, 139 a 140 Evropské patentové úmluvy). Doba možné ochrany užitného vzoru odbočeného z evropské patentové přihlášky je v tomto případě logicky netotožná s jakýmkoliv jiným předmětem práva.

26. Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že v řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 nešlo o totéž právo a že toto řízení bylo zahájeno i z rozdílného důvodu. Důvodem pro zahájení řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 odbočeného z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně o této přihlášce a na toto rozhodnutí navázaná žádost žalobce; důvodem pro zahájení řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 byla existence evropské patentové přihlášky 04738456.5.
27. Jestliže žalovaný tvrdil, že dle čl. 4 odst. A – (1) Pařížské úmluvy je právo na ochranu v zemi podání přihlášky slabší, než v ostatních unijních zemích, jde podle žalobce o nepodložené tvrzení vycházející z nesprávné interpretace citovaného ustanovení. Nic takového ze znění tohoto ustanovení nevyplývá. Tato interpretace by nutně byla i v rozporu se základní logikou totožnosti a jednotnosti ochrany v unijních státech. Důkazem nesprávnosti výkladu žalovaného je skutečnost, že při jeho platnosti by nebylo možno přiznat ochranu ani evropskému patentu, pokud by v zemi podání evropské přihlášky už platil tentýž patent národní, což je pochopitelně absurdní a odporující reálnému stavu při jakémkoliv konkrétním příkladu takové žádosti o ochranu. Evropská patentová úmluva prostřednictvím svých článků 66, 139 a především čl. 140 dává jasně na roveň právo vzniklé z evropské přihlášky k patentu a přiměřeně i k užitnému vzoru právě z evropské přihlášky a právě při existenci starších práv a práv, která vznikla ve stejný den.
28. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítl, že jeho přihláška (žádost) nebyla zjevně právně nepřípustná ve smyslu § 45 odst. 3 s. ř., a proto nebylo možné postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. Zopakoval, že zákon o užitných vzorech nezakazuje existenci více shodných užitných vzorů na základě rozdílných právních důvodů (titulů), a proto se nemohlo jednat o žádost zjevně právně nepřípustnou. Stejně tak není ani naplněna dikce § 48 odst. 2 s. ř. Vzhledem k tomu, že u užitných vzorů na rozdíl od patentů platí registrační princip, žalovaný neprovádí úplný průzkum přihlášek. Jediné, co je žalovaný povinen na základě § 11 odst. 1 zákona o užitných vzorech v řízení o zápisu užitných vzorů zkoumat, jsou překážky a podmínky ve smyslu § 2, 3, 8 a 5 zákona o užitných vzorech. Mezi těmito překážkami však nefiguruje existence více shodných užitných vzorů ve shora uvedeném smyslu. Pokud tedy žalovaný neshledá některou z výluk či nesplnění podmínek, ustanovení § 11 odst. 1 zákona o užitných vzorech mu ukládá užitný vzor zapsat.
29. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření k žalobě k **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 stejně tak jako přihlášku sp. zn. PUV 2003-14431 a PUV 2008-20676 identifikuje osoba přihlašovatele (žalobce), obsah nároku, který je předmětem všech přihlášek užitných vzorů a totožnost právního důvodu, o něž se přihlášky opírají. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8 A 182/2013-34. Žalobce jako přihlašovatel v přihlášce uváděl, že podaná přihláška sp. zn. PUV 2013-27330 je odbočenou z evropské přihlášky, tato však ve smyslu mezinárodních smluv musí mít už z důvodu přiznání práva přednosti stejný obsah jako přihláška národní.
30. Žalobce sám v žalobě uvedl, že z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 ze dne 30. 6. 2003 tentýž den odbočil na přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2003-14431. Z přihlášky vynálezu uplatnil právo přednosti i pro svou mezinárodní přihlášku PCT/CZ2004/000036, tato mezinárodní přihláška pak vstoupila do regionální fáze řízení jako evropská patentová

příhláška č. 04738456.5 se shodným datem práva přednosti. Ze Smlouvy o patentové spolupráci [sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o uložení listiny o přístupu České a Slovenské Federativní Republiky ke Smlouvě o patentové spolupráci, sjednané ve Washingtonu dne 19. června 1970 č. 296/1991 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva o patentové spolupráci“)], z Evropské patentové úmluvy i z Pařížské úmluvy jednoznačně vyplývá, že dovolávat se práva přednosti z národní přihlášky lze jen v rozsahu, v němž tato národní přihláška byla podána. Dále žalobce uvedl, že z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 odbočil na přihlášku užitého vzoru sp. zn. PUV 2008-20676. Pokud se touto cestou vydal, sám potvrdil, že rozsah nárokovaný v nyní již třetím odbočení je dán rozsahem nárokovaným v přihlášce vynálezu sp. zn. PV 2003-1824. Ani oklika, v níž žalobce z národní přihlášky vstoupil do řízení o mezinárodní přihlášce a následně hodlá získat ochranu národním užitným vzorem z okolnosti, že mezinárodní přihláška vstoupila do regionální fáze řízení, nikterak nezměnila obsah předmětu přihlášky.

31. K **druhému žalobnímu bodu žalovaný** uvedl, že žalobce se pokoušel ustanovení Evropské patentové úmluvy interpretovat tak, že evropské patenty jsou v České republice údajně běžně chráněny i přes případně udělený národní patent. Ustanovení § 35e patentového zákona zakazuje dvojí ochranu národním a evropským patentem se stejným právem přednosti. Případná dvojí ochrana téhož vynálezu se v takovém případě eliminuje tak, že se národní patent v rozsahu, ve kterém se shoduje s evropským patentem, stává neúčinným, resp. nenabývá účinku podle ustanovení § 11 odst. 2 patentového zákona v rozsahu, ve kterém se shoduje s evropským patentem, a to bez ohledu na totožnost či odlišnost osoby přihlašovatele či majitele. Uvedený zákaz dvojí ochrany na území České republiky koresponduje s ustanovením článku 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy, v jehož smyslu si každý smluvní stát může stanovit, zda poskytne ochranu oběma přihláškám, resp. oběma patentům se stejným dnem vzniku práva přednosti či nikoliv. Česká republika jako smluvní stát Evropské patentové úmluvy dvojí ochranu neposkytuje - dvojí ochrana evropským patentem a národním patentem je ustanovením § 35e českého patentového zákona znemožněna.
32. Článek 66 Evropské patentové úmluvy stanoví rovnocennost podání evropské patentové přihlášky a přihlášky vynálezu národní cestou, včetně případného práva přednosti uplatněného pro evropskou patentovou přihlášku. Přiznání práva přednosti ode dne 30. 6. 2003 je u předmětné přihlášky užitého vzoru v souladu s ustanovením článku 66 Evropské patentové úmluvy, nicméně z národní přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 s tímto právem přednosti již bylo na přihlášku užitého vzoru odbočeno a užitný vzor č. 19397 byl zapsán do rejstříku užitných vzorů. Bylo tedy nutné konstatovat překážku řízení ve smyslu § 48 odst. 2 s. ř.
33. Žalovaný dále poznamenal, že priorita je tu proto, aby jasně stanovila, k jakému datu se posuzují všechny podmínky patentovatelnosti u vynálezu či zápisné způsobilosti u užitého vzoru. Novost je přitom u patentů i užitných vzorů nutnou podmínkou zajišťující to, že nebudou udělována práva k totožným vynálezům a technickým řešením. Najdou-li se překážky novosti u užitého vzoru v průběhu zápisného řízení, nemůže být užitný vzor zaregistrován. Nemožnost dvojí ochrany téhož technického řešení formou užitého vzoru přímo a jednoznačně vyplývá také z ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o užitných vzorech, v jehož smyslu se užitný vzor vymaže z rejstříku, je-li jeho předmět formou užitého vzoru již chráněn.

34. K **třetímu žalobnímu bodu žalovaný** konstatoval, že pokud by správní orgán I. stupně o přihlášce neprováděl žádné řízení, nemohl by odstraňovat ani formální vady, ani by nemohl vyloučit ze zápisu přihlášky, které nesplňují podmínky zápisné způsobilosti uvedené v § 2, 3, 5 a 8 zákona o užitných vzorech; pokud by ve věci neprobíhalo řízení, nebylo by je možné ani zastavit, jak to předpokládá např. ustanovení § 11 zákona o užitných vzorech a nebyl by možný postup předpokládaný v § 21 zákona o užitných vzorech.
35. Je zjevné, že žalobce z kontextu právního předpisu vytrhává jednotlivá ustanovení, vykládá je izolovaně, přičemž se dovolává jen toho výkladu, který by při své případné opodstatněnosti mohl nasvědčovat oprávněnosti jeho žaloby. Ustanovení § 8 odst. 3 písm. b) zákona o užitných vzorech uvádí jako obsah přihlášky užitného vzoru popis technického řešení, popřípadě jeho dokumentaci. V § 1 zákona o užitných vzorech je přitom jasně uvedeno, jaká technická řešení jsou chráněna užitným vzorem, tj. že *technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory*. Ta, která nová nejsou, nebo nepřesahují rámec odborné dovednosti a nejsou průmyslově využitelná, *a contrario* nelze užitným vzorem chránit vůbec.
36. V daném případě má žalobce zjevně za to, že správní orgán I. stupně odmítl ochranu jeho přihlášce užitného vzoru z důvodu nenovosti. Takové zkoumání však správní orgán I. stupně neprovedl; ze své úřední činnosti zjistil, že o takové přihlášce již jednal a identické právo žalobci již dříve poskytnul. Ke zkoumání splnění zákonných materiálních podmínek zápisu užitného vzoru do rejstříku vůbec nedošlo a tato otázka by byla zkoumána až k návrhu na výmaz podaný třetí osobou. Žalovaný zopakoval, že v řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2013–27330 nebylo zkoumáno splnění hmotněprávních podmínek zápisné způsobilosti technického řešení, ale bylo zkoumáno, zda řízení o dané přihlášce může vůbec probíhat; řízení bylo zastaveno podle správního řádu bez ohledu na znění zákona o užitných vzorech.

III. Posouzení věci soudem

37. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
38. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
39. Podle § 21 odst. 1 zákona o užitných vzorech *pro řízení před Úřadem platí správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o možnosti volby několika společných zmocněnců, o prominutí zmeškání úkonu, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí a o ochraně před nečinností, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a dále ustanovení o účastnících řízení; ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona se však použijí.*
40. Podle § 48 odst. 2 s. ř. *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*

41. Podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.*
42. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 14. 1. 2013 podal přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 s názvem „*Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu*“, a to se čtyřmi nároky na ochranu tak, jak jsou uvedeny výše (viz přihláška užitného vzoru se žádostí o zápis užitného vzoru do rejstříku ze dne 14. 1. 2013). Tuto přihlášku podal žalobce na základě odbočení z evropské patentové přihlášky č. 04738456.5 (EP1817754), která byla podána dne 23. 6. 2004 a dovolává se priority k datu 30. 6. 2003 (viz výpis z European Patent Register ze dne 3. 4. 2013).
43. Dne 15. 12. 2008 podal žalobce přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 s názvem „*Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu*“ se čtyřmi nároky na ochranu, které jsou identické s nároky na ochranu uvedenými v přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, přičemž tato přihláška byla odbočena z národní přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824, která byla podána dne 30. 6. 2003. Na základě podané přihlášky užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 rozhodl správní orgán I. stupně o zapsání užitného vzoru č. 19397 do registru užitných vzorů.
44. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013, č. j. PUV 2013-27330/D002944/2013/ÚPV řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUVO 2013-27330 zastavil, a to podle § 66 odst. 1 písm. e) s. ř., přičemž toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2013, č. j. PUV 2013-27330/E172295/2013/ÚPV. Proti tomuto rozhodnutí o rozkladu podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8 A 182/2013-34 rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku soud mj. uvedl, že „*[t]echnické řešení, které je chráněno užitným vzorem č. 19397 na základě skončeného řízení o přihlášce užitného vzoru žalobce sp. zn. PUV 2008-20679 je totožné s technickým řešením obsaženým v předmětné přihlášce stížní. PUV 2013-27330. Předmět obou řízení je tak shodný, stejně jako účastník řízení, když přihlašovatelem byl v obou řízeních žalobce. O totožné věci tak již bylo rozhodnuto v řízení o přihlášce užitného vzoru žalobce sp. zn. PUV 2008-20679, a to tak, že žalobci bylo přiznáno právo na ochranu jeho technického řešení užitným vzorem č. 19397, čímž byla vytvořena překážka věci pravomocně rozhodnuté (rei iudicatae) dle § 48 odst. 2 správního řádu.*“ Podle Městského soudu v Praze postupoval žalovaný nesprávně, jestliže potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který řízení o přihlášce žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. e) s. ř., ačkoliv tak měl správně učinit podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. Na základě tohoto rozsudku poté žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2018, č. j. PUV 2013-27330/E172295/2013/ÚPV zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 2. 2013, č. j. PUV 2013-27330/D002944/2013/ÚPV a věc mu vrátil k novému projednání. Následně bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2018 řízení o přihlášce užitného vzoru zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. V řízení o rozkladu, který žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení podal, žalovaný napadeným rozhodnutím správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
45. V **prvním žalobním bodě** žalobce namítl, že nebyla naplněna ani jedna podmínka pro zastavení řízení podle § 48 odst. 2 s. ř. Ve **druhém žalobním bodě** pak namítl, že žalovaný pochybil, jestliže na věc aplikoval pouze české právní předpisy, aniž by reflektoval příslušná ustanovení Evropské patentové úmluvy.

46. Stěžejním ve sporu mezi žalobcem a žalovaným je skutečnost, zda evropská patentová přihláška č. 04738456.5, ze které žalobce odbočil na nyní projednávanou přihlášku užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, zakládá samostatné právo odlišné od přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824, ze kterého žalobce odbočil na přihlášku užitého vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 (užitný vzor byl zapsán pod č. 19397) a z níž uplatnil právo přednosti i pro svou mezinárodní přihlášku PCT/CZ2004/000036, která pak vstoupila do regionální fáze řízení jako výše zmíněná evropská patentová přihláška č. 04738456.5.
47. Podle § 48 odst. 2 s. ř. platí, že přiznat právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Jedná se o neodstranitelný – absolutní – nedostatek podmínky řízení spočívající v existenci překážky *rei iudicatae* (tj. překážky věci pravomocně rozhodnuté), která vychází ze zásady obecně platné v každém řízení, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu. „*Totožnost věci je přitom určována totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a současně totožností předmětu řízení.*“ (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 6. 2011, č. j. 15 Ca 12/2009-50) K překážce věci již jednou pravomocně rozhodnuté je přitom správní orgán povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. upravující překážku v podobě *rei iudicatae* dopadá i na předmětnou věc, jak ostatně Městský soud v Praze uvedl již v rozsudku ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8 A 182/2013-34.
48. Soud k tomu pro úplnost dodává, že překážka věci rozhodnuté se vztahuje pouze na „pozitivní“ správní rozhodnutí, tedy pouze na taková, kterými bylo přiznáno určité právo, a nikoli na rozhodnutí „negativní“, jejichž podstatou je nevyhovění žádosti o přiznání práva. Krajský soud v Ostravě k tomu v rozsudku ze dne 20. 12. 2000, č. j. 22 Ca 58/2000-31 uvedl, že „*[v] řízení zahajovaném na návrh mohou materiální právní moci nabýt pouze pozitivní správní rozhodnutí, zatímco negativní správní rozhodnutí nabývají pouze formální právní moci. Negativní rozhodnutí tak nebrání správnímu orgánu v provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci.*“ Totožně pak hovoří i odborná literatura, která uvádí, že „*[k] závěru, že materiální právní moci mohou pojmově nabýt jen rozhodnutí pozitivní, a nikoli rozhodnutí negativní, dospívá i právní teorie (srov. např. Hendrych a kol. 1994 s. 161; obdobně Hoetzel 1937 s. 365 a násl.).*“ (Jemelka L. a kol., Komentář Správní řád, C. H. Beck, 2019, s. 298.)
49. V nyní projednávané věci bylo zcela nepochybně duplicitně rozhodnuto a vedeno řízení o přihlášce užitého vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 s právem přednosti ode dne 30. 6. 2003, přičemž užitný vzor byl zapsán pod č. 19397 a přihláška byla odbočena z přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824. (viz https://isdv.upv.cz/webapp/resdb.print_detail.det?pspis=PUV/20676&plang=CS) Přihláška užitého vzoru č. 19397 tedy byla odbočena od stejné přihlášky vynálezu (sp. zn. PV 2003-1824). Evropská patentová přihláška č. 04738456.5, ze které byla odbočena nyní projednávaná předmětná přihláška užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, byla podána dne 23. 6. 2004 a dovolávala se práva přednosti české národní přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 ze dne 30. 6. 2003 (viz https://worldwide.espacenet.com/publicationDetails/originalDocument?FT=D&date=20050106&DB=&locale=en_EP&CC=WO&NR=2005001782A1&KC=A1&ND=4) Lze proto konstatovat, že předmět ochrany nyní projednávaného užitého vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 je totožný s předmětem ochrany užitého vzoru č. 19397.

50. O totožnosti účastníků řízení taktéž není sporu, jelikož z veřejně přístupné databáze Úřadu průmyslového vlastnictví vyplývá, že přihlašovatelem užitného vzoru č. 19397, stejně jako přihlašovatelem přihlášky užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, byl žalobce.
51. Pro vznik překážky věci rozhodnuté musí být kumulativně splněny dvě podmínky – totožnost účastníků a totožnost předmětu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8 As 36/2014 – 68). Stejně jako ve věci přihlášky užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 (užitný vzor byl zapsán pod č. 19397) byl účastníkem řízení žalobce, přičemž předmětem řízení byla přihláška užitného vzoru vždy s totožným názvem („*Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu*“), a to se čtyřmi nároky na ochranu ve znění tak, jak je uvedeno výše. Obě výše uvedené podmínky vzniku překážky věci rozhodnuté tedy byly v dané věci splněny, a správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže aplikoval ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. a řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř.
52. K námitce žalobce, že zápisem užitného vzoru do rejstříku majiteli nevzniká žádné pozitivní monopolní právo využívat dané technické řešení, soud uvádí, že základní účinek zápisu užitného vzoru spočívá ve výlučném dispozičním právu majitele užitného vzoru. Ostatně v důvodové zprávě k zákonu č. 116/2000 Sb., kterým se mění některé zákony na ochranu průmyslového vlastnictví, se k ustanovení § 12 zákona o užitných vzorech uvádí, že „[s]tejně, jako majitel patentu na vynález, je i majitel užitného vzoru oprávněn třetím osobám využívání zapsaného užitného vzoru zakázat. Dispoziční právo majitele užitného vzoru bude pak mimo jiné zahrnovat právo udělit svolení k využívání předmětu užitného vzoru jinému a právo převést užitný vzor na jiného. Zákon stanoví způsoby nakládání s předmětem užitného vzoru, ke kterému bude oprávněn pouze ten, komu budou svědčit práva ze zápisu, popřípadě ten, komu bylo toto právo poskytnuto. Za využití předmětu užitného vzoru bude pokládána jeho výroba, upotřebení, dovoz či obchodování s ním v případě, že tyto činnosti budou provozovány jako podnikatelská, popřípadě hospodářská činnost. Za využívání ve smyslu zákona se nebude považovat zkoušení nebo výroba vzorku pro osobní potřebu apod.“
53. K námitce poukazující na překročení pravomocí předsedou žalovaného soud odkazuje na rozsudek ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7As 69/2014-62, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]odle ust. § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Citované ustanovení zakotvuje zásadu zákazu zneužití (resp. překročení) pravomoci správním orgánem (v podrobnostech viz např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 56 a násl.). Do této zásady spadá také užší zásada zákazu zneužití správního uvážení. Již z textu citovaného ustanovení je však zcela patrné, že nezahrnuje právě pouze tuto užší zásadu týkající se jen správního uvážení, nýbrž obecněji stanoví povinnost uplatňovat všechny pravomoci toliko k zákonnému účelu a v zákonném rozsahu.“ V řízení o přihlášce užitného vzoru je žalovaný vázán přihláškou, kterou musí přezkoumat ve smyslu § 11 zákona o užitných vzorech, přičemž ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o užitných vzorech pro řízení platí ustanovení správního řádu. Správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali zcela ve smyslu dikce zákona, a pokud shledali porušení zásady *rei iudicatae* [§ 48 odst. 2 s. ř.], nikterak nepřekročili své zákonem stanovené pravomoci, jestliže řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. zastavili.

54. Žalobce taktéž argumentoval tím, že ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o užitných vzorech svědčí v jeho prospěch a že nelze vymazat užitný vzor na základě užitného vzoru se stejným nebo dokonce pozdějším právem přednosti. Soud k tomu konstatuje, že v nyní projednávané věci bylo vedeno řízení o přihlášce užitného vzoru, nikoliv řízení o výmazu užitného vzoru ve smyslu § 17 zákona o užitných vzorech, a proto tuto námitku shledal irelevantní. V dané věci žalovaný pouze nad rámec svého právního hodnocení uvedl, že zákon o užitných vzorech nepředpokládá dvojí ochranu totožného technického řešení, přičemž odkázal na příslušné ustanovení zákona o užitných vzorech. Stěžejním pro danou věc je však skutečnost, kterou soud již popsal výše, a sice to, že se v dané věci jednalo o téhož přihlašovatele a totožný předmět řízení, o kterém v minulosti správní orgán I. stupně již jednou rozhodl.
55. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že správní orgán s odkazem na § 48 odst. 2 s. ř. nezastavuje řízení ve věcech souběžně podané přihlášky a registrace jednoho technického řešení v tentýž den prostřednictvím přihlášky vynálezu a přihlášky užitného vzoru. V tomto případě se ve smyslu odkazovaného ustanovení nejedná o řízení, jejichž předmět by byl totožný, neboť patent jakožto způsob ochrany výsledku vynálezecké činnosti (konkrétního technického řešení) představuje oproti užitnému vzoru vyšší stupeň ochrany technického řešení. V případě užitných vzorů správní orgán I. stupně neprovádí průzkum novosti a překročení rámce pouhé odborné dovednosti [srov. § 33 patentového zákona], přičemž postavení majitele užitného vzoru je oproti postavení majitele patentu slabší. Výsledkem řízení je udělení ochrany technického řešení v rozdílném rozsahu, a proto se při souběžném podání přihlášky vynálezu a přihlášky užitného vzoru nejedná o totožnost řízení. Ostatně Nejvyšší správní soud se k rozdílnosti mezi vynálezem a užitným vzorem jednoznačně vyjádřil v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 37/2008-153 tak, že „[r]ozdílu mezi vynálezem a užitným vzorem (který bývá někdy označován jako tzv. „malý patent“) je však relativně mnoho a tyto rozdíly se týkají nejen stupně invenční úrovně příslušného technického řešení, podmínek, rozsahu a doby trvání ochrany, ale rozdílnosti lze vysledovat i v samotném řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví.“
56. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný pochybil tím, že na přihlášku užitného vzoru odbočenou z evropské patentové přihlášky aplikoval pouze české právní předpisy (druhý žalobní bod).
57. Podle článku 66 Evropské patentové úmluvy *evropská patentová přihláška, jíž bylo přiznáno datum podání, je v určených smluvních státech rovnocenná řádně podané přihlášce národní, včetně případného práva přednosti uplatněného pro evropskou patentovou přihlášku.*
58. Podle článku 139 odst. 3 Evropské patentové úmluvy *každý smluvní stát může stanovit, zda a za jakých podmínek lze vynálezu popsanému současně v evropské patentové přihlášce nebo evropském patentu a národní patentové přihlášce nebo národním patentu se stejným dnem podání nebo, bylo-li uplatněno právo přednosti, se stejným dnem vzniku práva přednosti, poskytnout ochranu zároveň oběma přihláškami nebo oběma patenty.*
59. Podle § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech *pro práva na užitný vzor, spolumajitelské vztahy, pro zápis licenčních smluv k využití předmětu chráněného užitným vzorem, pro převody užitných vzorů, pro vztahy k zahraničí, pro zastupování v řízení před Úřadem, pro prominutí zmeškání lhůty, pro nahlášení do spisů, pro určovací řízení, pro zápis užitných vzorů*

utajovaných podle zvláštních předpisů, pro opravné řízení a pro udělování nucených licencí se obdobně použijí ustanovení zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.

60. Podle § 35e odst. 1 patentového zákona *pokud je národní patent udělen na vynález, na který byl témuž majiteli nebo jeho právnímu nástupci udělen evropský patent se stejným právem přednosti, národní patent se v rozsahu, ve kterém se shoduje s evropským patentem, stává neúčinným ke dni, k němuž uplynula lhůta pro podání odporu proti evropskému patentu, aniž byl odpor podán, anebo dnem právní moci rozhodnutí, jímž byl v řízení o odporu evropský patent zachován.*
61. Soud připouští, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ne zcela příhodně argumentoval analogičností patentového práva, konkrétně ustanovením § 35 a násl. patentového zákona, ačkoli dle ustanovení § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech se příslušných ustanovení patentového zákona užije pouze na taxativně vyjmenovaná řízení. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 37/2008-153 konstatoval, že „*[p]ro řízení ve věcech užitných vzorů, jakkoli se jedná o velmi příbuznou materii a oba právní předpisy, tj. zákon o užitných vzorech a patentový zákon, jsou vystavěny na podobném principu, tak nelze dovodit plošnou subsidiaritu patentového zákona.*“
62. Patentový zákon je však pro dané řízení důležitý v tom ohledu, že právo přednosti uplatněné evropskou patentovou přihláškou č. 04738456.5, ze které bylo odbočeno na přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, bylo odvozeno právě od vynálezu sp. zn. PV 2003-1824. Podle § 35a odst. 1 patentového zákona *Evropská patentová přihláška s účinky pro Českou republiku (dále jen „evropská patentová přihláška“), které bylo přiznáno datum podání, má v České republice stejné účinky jako přihláška vynálezu podaná podle § 24 k témuž datu.* Podle § 35b odst. 4 patentového zákona pak Úřad průmyslového vlastnictví *na žádost přihlašovatele projedná evropskou patentovou přihlášku podanou podle odstavce 1 jako národní přihlášku užitného vzoru podle zvláštního právního předpisu. Ustanovení odstavců 2 a 3 se použijí obdobně.* Zvláštním právním předpisem, na který patentový zákon v citovaném ustanovení odkazuje, je zákon o užitných vzorech. Žalovaný postupoval správně dle dikce patentového zákona, resp. zejména dikce zákona o užitných vzorech, který v ustanovení § 21 odst. 1 jednoznačně uvádí, že se pro dané řízení (byť s odchylkami) použije správní řád. Pokud v tomto řízení dospěl k závěru, že právo přednosti evropské patentové přihlášky č. 04738456.5, ze které bylo odbočeno na přihlášku nyní projednávaného užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330, bylo ve smyslu článku 87 Evropské patentové úmluvy odvozeno od vynálezu sp. zn. PV 2003-1824, ze kterého bylo předtím odbočeno na přihlášku užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 (užitný vzor č. 19397), přičemž v minulosti byl již zapsán užitný vzor č. 19397 s totožným předmětem ochrany, který vycházel z přihlášky užitného vzoru sp. zn. 2008-20676, která byla odbočena taktéž z vynálezu sp. zn. PV 2003-1824, zcela oprávněně dovodil, že o stejné věci bylo již dříve pravomocně rozhodnuto (*rei iudicatae*), což je důvodem pro aplikaci ustanovení § 48 odst. 2 s. ř.
63. Z hlediska procesního postupu správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného, nebylo rozhodné, že přihláška užitného vzoru sp. zn. PUV 2008-20676 byla odbočením z uvedené národní české přihlášky vynálezu sp. zn. PV 2003-1824 a nyní se požaduje odbočení z evropské patentové přihlášky č. 04738456.5 zveřejněné dne 15. 8. 2007 jako EP 1817754, kterou vstoupila do regionální fáze mezinárodní patentová přihláška

PCT/CZ2004/000036, jelikož v obou případech byly správní orgány povinny postupovat podle správního řádu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce má za to, že v nyní projednávané věci měly správní orgány vzhledem k odbočení přihlášky užitného vzoru z evropské patentové přihlášky aplikovat unijní právní předpisy, neboť výsledkem nyní projednávaného řízení by v případě kladného vyřízení bylo vydání užitného vzoru se zcela totožným předmětem ochrany, jako je užitný vzor č. 19397. Takový postup by byl zcela v rozporu s dikcí zákona o užitných vzorech, který omezuje platnost užitného vzoru, jestliže uvádí, že užitný vzor platí čtyři roky ode dne podání přihlášky, popřípadě od podání dřívější přihlášky vynálezu se shodným předmětem [§ 15 odst. 1 zákona o užitných vzorech], přičemž dobu platnosti zápisu užitného vzoru prodlouží Úřad průmyslového vlastnictví na žádost majitele užitného vzoru až dvakrát, vždy o tři roky [§ 15 odst. 2 zákona o užitných vzorech]. Účelem stanovení doby platnosti užitného vzoru je sice ochrana přihlašovatele a jeho technických řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, avšak ani tato ochrana nemůže být bezbřehá a neomezená, přičemž zákonodárce ji časově omezil tak, jak je uvedeno shora. Účelem omezení platnosti užitného vzoru je ochrana společnosti v tom smyslu, aby při případné neomezené platnosti užitného vzoru nevznikl dlouhodobý monopol ve prospěch přihlašovatele, který je po dobu platnosti užitného vzoru chráněn tak, že bez jeho souhlasu nesmí třetí osoby užitným vzorem chráněné technické řešení užívat při své hospodářské činnosti, majitel užitného vzoru může poskytovat k využití technického řešení licenci [§ 12 zákona o užitných vzorech] a může z něj mít po omezenou dobu i výlučný ekonomický prospěch. Žalobce se dle názoru soudu v rozporu s účelem ustanovení o době platnosti užitného vzoru svým postupem snažil dobu platnosti totožného užitného vzoru č. 19397 prodloužit způsobem, ve kterém lze spatřovat snahu o obejití zákona.

Toto pomyslné obcházení smyslu zákona odkazem na rozdílný předmět řízení spočívající v rozdílnosti odbočení přihlášky užitného vzoru v jednom případě z národního vynálezu a v druhém případě z evropské patentové přihlášky, kdy v prvním případě správní orgány měly dle žalobce vycházet pouze z české právní úpravy a ve druhém případě taktéž z unijní úpravy, nemohl soud akceptovat.

64. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítal, že jeho žádost (přihláška užitného vzoru) nebyla zjevně právně nepřijatelná ve smyslu § 45 odst. 3 s. ř., a správní orgán I. stupně proto nemohl postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř.
65. Podle § 45 odst. 3 s. ř. *žádost nesmí být zjevně právně nepřijatelná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni. Za nepřijatelné lze považovat podání žádající provedení něčeho, co není fakticky či právně možné nebo k čemu není žadatel oprávněn. „Za zjevně právně nepřijatelnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřijatelnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55) Vzhledem ke zcela zřejmé totožnosti účastníka řízení i předmětu řízení, o kterém již bylo v minulosti rozhodnuto, bylo zjevné, že přihlášce užitného vzoru nebude možné vyhovět, aniž by bylo nutno v tomto směru provádět jakékoliv dokazování či zjišťování.

66. Ostatně Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8 A 182/2013-34 uvedl, že pokud byla důvodem pro zastavení řízení o přihlášce užitného vzoru sp. zn. PUV 2013-27330 překážka věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 s. ř., měl správní orgán prvního stupně řízení správně zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř.
67. Soud v nyní projednávané věci neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit.
68. Zákon o užitných vzorech jednoznačně reguluje dobu platnosti užitného vzoru, přičemž zapsání v podstatě téhož užitného vzoru poskytujícího ochranu totožnému technickému řešení by bylo v rozporu s účelem ustanovení o omezené době platnosti užitného vzoru [§ 15 zákona o užitných vzorech]. Zároveň nelze akceptovat argumentaci žalobce, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, byl povinen na základě ustanovení § 11 odst. 1 zákona o užitných vzorech v řízení o zápisu užitných vzoru zkoumat pouze překážky a podmínky zapsání užitného vzoru podle § 2, 3, 5 a 8 zákona o užitných vzorech, mezi které nenáleží negativní splnění podmínky existence více shodných užitných vzorů. Soud v tomto směru plně souhlasí se žalovaným, že žalobce ustanovení zákona o užitných vzorech vykládá účelově a izolovaně. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o užitných vzorech sice uvádí, že Úřad průmyslového vlastnictví zapíše užitný vzor do rejstříku, *splňuje-li přihláška podmínky stanovené v § 8 a není-li její předmět zjevně v rozporu s § 2, 3 a 5*, avšak jednou z podmínek přihlášky, kterou musí dle citovaného ustanovení správní orgán I. stupně přezkoumávat, je to, že musí obsahovat mj. *popis technického řešení, popřípadě jeho dokumentaci* [§ 8 odst. 3 písm. b) zákona o užitných vzorech]. Ačkoliv na toto výslovně § 11 odst. 1 zákona o užitných vzorech neodkazuje, obecně platí, že takto uvedený popis technického řešení, aby vůbec mohl být chráněn užitnými vzory, musí prokazovat, že technické řešení je nové, přesahující rámec pouhé odborné dovednosti, a je průmyslově využitelné [§ 1 zákona o užitných vzorech]. Výkladem *a contrario* je tudíž nutno dojít k závěru, že technická řešení, která nejsou nová, nepřesahují rámec pouhé odborné dovednosti či nejsou průmyslově využitelná, užitným vzorem chránit vůbec nelze. Z tohoto výkladu také vyplývá, že ačkoliv přihlašovaný užitný vzor vychází z jiného právního důvodu (evropská patentová přihláška/vynález), nejedná se o užitný vzor nový ve smyslu ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech jestliže, že užitný vzor totožného technického řešení již byl jednou do rejstříku zapsán.
69. Jak přílehavě uvedl žalovaný, správní orgán I. stupně nemůže zcela mechanicky zapisovat podané přihlášky, aniž by zkoumal, zda přihláška opravdu obsahuje technické řešení, zda toto řešení není v rozporu s veřejným pořádkem a dobrými mravy, zda uplatněné právo přednosti odpovídá objektivním skutečnostem a zda jsou splněny další náležitosti, které charakterizují zápis užitného vzoru. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, jestliže v dané věci shledal totožnost předmětu řízení i totožnost účastníků řízení s užitným vzorem již dříve zapsaným, a řízení proto podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. zastavil z důvodu překážky řízení podle § 48 odst. 2 s. ř.
70. Soud na okraj dodává, že se závěrem, podle něhož při podání žádosti o zahájení řízení ve věci, ve které již dříve bylo vydáno pravomocné pozitivní rozhodnutí, musí být řízení o této žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř., protože se jedná o žádost zjevně právně nepřípustnou, se ztotožňuje i právní teorie (srov. Jemelka L. a kol., Komentář Správní řád, C. H. Beck, 2019, s. 298).

IV. Závěr a náklady řízení

71. Lze shrnout, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže řízení o žalobcem podané přihlášce z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté zastavil. Byť byla předmětná přihláška na rozdíl od přihlášky užitného vzoru č. 19397 chránícího totožné technické řešení odvozena od evropské patentové přihlášky, pozitivním výsledkem řízení o ní by bylo přiznání zcela totožného práva (zapsání užitného vzoru chránícího v minulosti již zapsané totožné technické řešení). Takovým rozhodnutím o předmětné přihlášce by došlo k faktickému obcházení účelu pevně stanovené doby platnosti užitného vzoru; nadto by se nejednalo o nové technické řešení, jak vyžaduje zákon o užitných vzorech.
72. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání.
73. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu